

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

TOY E. MANNIN

ΕΝΑ ΒΡΑΔΥ ΣΤΟ ΝΤΑΝΣΙΓΚ...

ΟΤΕ δὲν είχα σφεγγή πός ή Κάρα μπούνες νά ξέπει στο σημεῖο, ώστε να πιστε φύλες μ' ἔναν ζυγόδον· Ἀλλὰ έτοι οὐθέπεις ή τέχῃ! Ἐπειτα ὁ Ρόννι, που και φυρεύεις ἐξ γέλαιουτος, δὲν ήταν κανένας κοκκίνης νέος. Τί έφταγε το φτωχὸν πατλάκη, ὃν ή σημερινὸν δυσκολεύει σπειράσεις τῆς ζωῆς τὸν ἀνάγκαστον, αὐτὸν, ἔναν νέο μαφιώμενο, παλῆς οἰκογένειας, νε κατερπίνει σ' αὐτὸν τὸ ἐπάγγελμα, αὐτὸν δὲν εἴσορεις ἀλλα κατέβησε δουκεῖον;

Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα ή κ. Κλάρα Σέρβοφορο
Μπρόφου είπε πάσα στὸν ντάνσαγ μὲ τὴν φύλ
της, τὴν κ. Κάροψη Τσεσινήγ, γιὰ νὰ περάσῃ
τὴν ὥρα της. Τῆς δημόρων τὰ βάσανά της τὶς ἀπογευμετέστησε της
μὲ τὸν ἄνδρα της, ὁ δόπος, διέτεινε αὐτὸν εἰς τὸν χρόνον σύγχρονης σι-
νιώσεως, είπε ζευμάλιστα τελευταὶ μ' ἐναὶ πορθτόσουν, σὲ τέτοιο ση-
μεῖο, ώστε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν γνωνά τοι, γιὰ νὰ φύγῃ μὲ τὴ φώ-
ντιότητον τοῦ! Τὸ πράγμα ήταν ἀράνταστο. Η ἀτράκη Κλάρα διώκει
σκεψήταν τὸν τὸν ἔαστο της, δισ τὸν ἄνδρα της, τὸν Σεργ - διότι
τὸν ἐλέγει χαϊδεντικά - ὁ δόπος γειωτούσων τὸν ἔαστο του!..

Ενώ η Κλάρα μιλούσε με τη φίλη της, ο Ρόνιν ξεπνικά παρασκήνια στην προσθήκη της και μ' ένα εύγευκο χαμόγελο, την ρώτησε μιας που ήθελε να ρωρέψῃ. Χωρίς να πωλεσεφθῇ, η z. Μπράον σηκώθηκε και ακολούθησε τον γορεύτη της.

Αργότερα ή Κλάδα ἔξηγουσε στὴν σκανδαλισμένη φίλη της πώς κι' αὐτή δὲν ἤξερε τί τὴν εἶχε σπρώξει ἐξείνη τὴ στιγμὴ καὶ δέχθηκε νῦν χορέψη μ' ἓναν ζυγοκόλο!..

Ἐνώ χρόεναν ἔνν ἀργόν, λικνιστικὸ φόξ, ὁ Ρόννυ διηγόταν στήν Κλάρα τὴν βασανισμένη ἥσιο του καὶ τί ὑπέφερε, ἐπειδὴ βρισκόταν στην απληκή ἀνάγκη νὰ κάνῃ τὸ ἔξεντελιστικὸ ἐπάγγελμα του πληρωμένοι χρόεντο... .

—Πολὺ σπάνια, πρόσθετες ὁ χορευτής μελαγχολικά, ἔχω τὴν καὶ τὴν νύχα χορεύων σώμα κυρίᾳ σᾶν καὶ σᾶς, καὶ είνε μεγάλη ἡ κατωφαντία σας, πού δεχθήσατε νῦν χορέψετε μαζὸν μου, μὲν ἔναν ξυργολό !

με να κονθεντασμόντε πόλ έπιλεσθε,
μακρινόν ἀπό τών ἐνοχλητικών
κύρων!... είτε δέ νέος, ἀναστενά-
ζοντας. Πολὺ λίγες φορές ἔχω τὴν
ευτυχία νὰ συναντῶ χωρίς τὸν κα-
λούν κόσμον. Μον φαίνεται πώς ξα-
ναγίνουμεν ὅ πάλιρος ἑαυτός μων ...

Τί άλλο ματορώνεις νά κάνη τη
Κλάφα, παρά νά προσκαλέσει τὸν
νέον νά δειπνήσουν μαζί; Κού, δια-
κριτικά, γιά νά μη τῶν προσβάλλει
η χ. Μηδάνων τοῦ ἔδυτον χρήματα· Ἡ ξανθούλα τοῦ κ. Σέρισφορδ
νά νά πληρώσει.

—Δεν πρέπει να σᾶς κινούντη είτε. Είμαι όλος μητρός σου ...
Ο νέος διαμαρτυρόμενος φώναζε. Δεν ήθελε να τ' ακύρων απέντι ! Επιτρέπεται σε μια κυρία, που δὲν έπιπτες ακόμα τα σαφάντα, να αιλά έτοι : « Ή κ. Μπρόνι, η ίστοια που πολλούς είχε κάψει το άστρονησούς της «Σφαμπάτρας», κοκκίνισε υπόν τοις πορτασιά, κολακέντρης κι' έννιαν νεότητος καὶ καρδιά πλημμυρίζει την καρδιά της. «Όλη τη βραδεά ήταν εισηγμή, χρόφεψε πάλι με τὸν Ρόννη, συγκινήθηκε λιγάκι μετά τὸ τρέποντήρι τῆς σαμάννιας, κι' ενώ ὁ Ρόννη την συνάθευε στὸ ξενοδοχεῖο της, τοῦ εἰλικρίνης πολὺ σηματιθήκε νέο καὶ πώς έπιμυ- μώσεις να τοις φαρῇ χρήστος !

*'Απὸ τότε ἡ Κλάρα περνοῦσε τις βραδείες της μὲ τὸν Ρόννυ, τοῦ ξί-
δινες ὥφθαν χρήματα κι' ὁ νέος μὲ συγκίνηση την εὐχαριστοῦσε γιὰ τὸ
ἐνδιαφέρον της.*

— Είσθε τόσον καλή ! της ἔλεγε. 'Η φιλία σας μον είνε πολύτιμη !...
"Εγινα αλλος ανθρωπος, από τότε που σας γνώρισα !..

‘Η Κάρδου ἀποροῦσε καὶ δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τὸν ἐνθ' αυσιασιό τῆς φύλης της γιὰ ἔναν τυποτένιο ζυγκολδ !

Ἡ Κλάρα τάλι προσπαθούσε νὰ τῆς ἐξηγήσῃ τὴν ἀνεκτίμητη ἀξία τῆς φύλων καὶ τῆς συγκέντρως, τὴν ενχαροπόστη ποὺ εὐρύσκει νὰ βοηθήσει νέο ἄπειρο καὶ παμπαγωνισμένο, γάρ τὸν διάονον ἡ φύλων τῆς θητῶν μὲν παρηγοριά. Ἔπειτα, ἡ νεανικὴ Ἰωρόθησ του τὴν ἔξανε νὰ νοιώθῃ τὸν ἑαυτὸν στὴν νεώτερο. Τῆς φαντασίας στὸν ἀλήθευτο πῶς δὲν ἦταν παντού απὸ τράπτα ρόδινον! Τοῦ οὐκονὸν διώγμα! Ἡ Κάρολος Στασσούν δὲν τὰ καταλάβαινε αντά! Καὶ μὲ κάποια ἀνησυχία Εβλεπε τὴ φύλη της

νά φορη ἐξωφρενικά νεανικά κατελλάσια, νά βάφεται προκλητικά και νά γυρίζει ἐδώ κι' ἐκεῖ μὲ τὸν Πόννυ της.

Ἐνώ πρόῳ στὸ τάναγρα ή ἡ Κλάρη εἶδε τὸν Σέρφιοτόν τὸν ἄνδρα τοῦ, μὲ τὴ φύλευσίτοις του· Ἐκεῖνη τῇ στιγμῇ ή Κλάρη καβότια μόνη της στὸ τραπέζα της, γατὶ δὲ Ρόννη—τί νᾶκανε, οὐ καιμένης, ἀφοῦ τέτοιο ἦταν τὸ ἐπάγγελμά του; —χόρεψε μὲ κάποια λίγην τρά- μα, ποὺ δὲν ἔλε γε καβύλευε. Ἔτοι δὲ η Κλάρα μπρόσε ών πάρασκολού-θησε τὸ Σερή, ποὺ χόρεψε μὲ τίνι μαρχὶ ξενούντων του. Θέ! Εἰ τι ἀσφο- ψοὺ ποὺ ήταν... Ἡ σύντορσός του πήταν ένα ζωνόδο, λεπτοκαμιώνε- κορτετο. Τὸ δροσερὸν πρόσωπο της καὶ τὸ φερδίσιο σῶμα της ξεναντινούνται ποὺ ποὺ ή αντίθεσι μὲ τὸν χοντρὸ Σερή, ποὺ τὰ λίγα φωνα- μαλά, τὰ οποῖα μολις σκέπασαν τὴ φαλάρων του. Τὶ γειοτο ποὺ φω- νόταν, οὐ δυστηνῆς! Λιποτά ποὺ ή Κλάρη ποὺ τὸν ἔβαλε έστι καὶ στενωχήψηκε πρωγματικά, ὅταν ἀποτείνει έναν νεαρού ζενγάλη, ποὺ πε- ριοδος χρεοφέντης δίπλα της, καὶ λέπη δὲ ένας στὸν ἄλλο :

—Για κυττάσε, Ντόλλυ, αυτὸν τὸ γέρο, που χορεύει με τὴ μαζουνὰ του! ..

—Αφησέ τον τὸν καῦμένο τὸν γεροντάκο νὺ γάνη τὸ κέφι του, ἀ-γάντες ἐγένεται γέρωνα.

πάντας ή ήταν, γελώντας εύθυμα.
Τόσο ταφάρχτηκε η Κλάρα, ακούγοντας την ειρωνεία τῶν δύο νέων, ώστε ὅταν η Ρόννη τῆς πρότεινε να χρεψθούν ἔνα βάζο, ἐκείνη σηράχθηκε αφηρημένη καὶ τὸν ἀσύλουθον. Ἀλλὰ ήταν τόσο μποροφασμένη ἥτοι τῇ σκέψῃ της, που δὲν πρόσθε στὸ φύλον τῆς μοναχής καὶ δέκα φορὲς τούτηντον πάτησε τὰ πόδια τοῦ χορευτοῦ τῆς. Τὴν στυγάνη ποὺ περνοῦσσαν ποντίν στὸν Σερφί, ἐκεῖνος γύνοι τὸ κεφάλι τοῦ ἀπὸ τὴν Ἀλλή μεριδια, κοκκινώνει καὶ ἔκανε πῶς δὲν εἰδε τὴ γηνύναι τοῦ. Σὺ λίγο, μάλιστα, ή Κλάρα τὸν εἶδε ποὺ ἔβηγαν τοῦ ἔσω ἥπα τῆς σᾶλις τοῦ χορεύτη¹, ἔχωστονταν, γιατὶ δὲν τὴν καριέταν, ἔχωστονταν να χορεύειν. Ἀλλὰ σὺ λίγο εἴπε στὸν Ρόννη πῶς ήταν κονιφασμένη καὶ πῶς ηδελε νὰ γυριστὶ στὸν Ενδοσεξιό της. Κι' ἐνῶ οἱ Ρόννη ἔσπεινε νὰ φωνάξει ένα ταξί, ή Κλάρα ἀναρριπτώντας μὲν ἀποφύιν αὖ τὴν είλην γελάσει τὶς αὐτῆς της ή πράγματι είλη ἀκόσιεν, κατόπιν ἄλλο ἔσυγχροναν νὰ λέγῃ ὁ ένιας στὸν ἄλλο, καθὼς ἐκείνη περνούσσα, χρειόντας διάλιτα τους :

λό της ! .
Συλλογισμένη ή κ. Σέρβασφρδ Μπαδάνη, ματήρε μέσα στο ταξί με τὸν Ρόνιν κι' διαν ἔφτασε μωροτόστο στὸ ξενοδοχεῖο, τὸν εὐγάρσιστον και τὸν καληγάντιστο. Ο νέος ἐσκύψε και φιληρος τὸ χέρι της. Άλλα τὸ κάλι τοῦ φιλού του τὴν ἔκανε νὰ οιχηθῇ σύγκρουσι κι' απότομα τράβηξε τὸ χέρι της. Νευρασμένη, μ' ἔνα δύνηρο στην ασθέτημα ντροπής, ἀγένικε στὴν κάμαρά της.

"Οταν ἔμενε μόνος του δέ Ρόννη,
ἀναστένεις βαθείᾳ, μὲν ἀνακύψωφι,
καὶ ἐπεινός νό ἐποτέρην στὸν τάνα-
γρην. Εἰδεὶ πώς οὐ ξανθήνα τοῦ κ.
Σειραφόρδη Μπράουν καθόταν μόνη
της καὶ ἔπεινε κοντά της.
Ταῦτα εἶπεν οὐδείς.

—Τι την έκανες τη γραμμή σου ; τὸν ωρίσθησε ἡ νέα, μὲ βαρυεστημένο ὑφος.

Μπράσουν καθόταν μόνι της... — Ήταν κοχωμένη και την συνέδεμα στὸ ξενοδοχεῖο της. Οὐφ... Γλύκτων απόνε νωρίς... Ποὺ εἶναι ὁ γέρος σου;

— Εἰδε, φάνεται, τὴ γυναῖκα του, ταράχηκε, ἀλλαξε δέκα χρόνια καὶ μ' ἄφησε καὶ ἔψυγε! Ἐλένη ων μὴ γυρίστι ἐδῶ ἀπόνε...

— Εἳλα, αγάπησσεν μου, ποὺ νὰ φύγουμε, μήπως μετανοώσουν καὶ επιστρέψουν καὶ σ' διού τους! Τι λέξ; Πάμε σὲ κανένα ἀλλο κέντρο να διασκεδάσουμε καὶ ἔμετς λιγάνι; Εχο ἀφθονα κορίτσια, χάρις στην γυναικά!

—Πάμε, λοιπόν ;
—Πάμε ! ..
Οι δύο νέοι ἔφυγαν χαρούμενοι, σὰν δινὸ παιδιά, που τέσκασκαν ἀπὸ τὴν αγωγήν τοῦ ..

Μόνη της, μέσα στήν κάμαρά της, ή κ. Σέργιανος Μπρόσου: προσπάθουσε να γράψῃ ένα γράμμα στην άνδρα της. «Αλλά αυτά που θύελε, είναι το πάθος δύσκολα. Ήδελε, σαν φύλι του, να τὸν συμβούλεψῃ νὰ μὴν έπειτα έσται, μὲν κοριτάσσα, καὶ νὰ γίνεται καταγελαστός. Σ' έναν άνθρωπο οἰστορεῖται δὲν ταύμασε αὐτὸς τὸ πρᾶγμα. Ή κοινωνική θέσις του, ή έξιτάσδιο του, ή άντερα μοφώσις του, δὲν τοῦ ἐπέτρεπται νὰ γίνεται τὸ κούριδο ἐνὸς τρανάνυκ...»
«Αλλά, μήπως κι' αὐτή τοῦ δένει γελοία; Ναι, ἀλλά τὸ εἴχε συνασθμῆτι κι' εἴλε πάρει τὴν ἀπώσι της. Δὲν θὰ ξανατατούσε στὸ τρανάνυκ... Αναγνώρισε πάσις καὶ κυριοτεκνίων κακιώδε νὰ θέλῃ νὰ γορεύει καὶ νὰ κακοεδάνη σάν είκοσι κορύνων κοπέλων...»

Τὸ κουδούνισμα τοῦ τηλεφώνου διέκοψε τοὺς συλλογισμούς της.

ΕΝΑ ΑΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΚΑΤΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗΝ ΕΚΛΑΪΚΕΥΣΙΝ

Ο “ΦΑΟΥΣΤ,” ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

θ'.

Αι ή άγνη κόρη έύπνησε μιά μέρσα, χωρίς να είνε πειά άγνη... Άστη ήταν ή πρώτη θυσία στον έρωτα της. Ή εύτυχη η ζωή της, θά ήσαν ή άλλες θυσίες που θα άκουσουσαν...

Η Μαργαρίτα δέν ήταν πειά ζήνη. Χάρισ στόν άγαπημένο της ζήνη πιο πολύτιμο είγενη. Η μοιραία Κέλενη νύχτα, ένδοι σταγόνες από τό ναρκωτικό που της είχε δώσει στο Φάσουστ, στάθηκαν αρκετές για νότο ποκομήσουσαν, την μητέρα της...

“Η πόρτα τοῦ ιπτιοῦ έμεινε μισάνοντη, όπως είχαν συμφένει οι δύο έρωτευμένοι. Καὶ σε λίγο ένας άνθρωπος γλύνθησε σάν σκιά άναψε από τό άνοιγμα της πόρτας, δό φοισο. Ή Μαργαρίτα, πών τον περίευε, τοῦ άναψε την άγκαλιά της...

Τό προϊ τῆς έπομπής θρήκη την Μαργαρίτα μόνη καὶ όχι γυρινή. “Οταν ή μπέτρη της έύπνησε άργα, έπειτα από γλυκύνι, ήταν ή πόρτα τοῦ ιπτιοῦ έμπρος της...

Πολλές μέρες πέρασαν.

Πόσο γλυκό νωθέι μιά νεαρή γυναίκα, μέσα στά κατάβαθμα τών υπάρχουν της, τό πρωινό οικτήμα τοῦ μικρού πλάσματος που ή άγαπη έγινεσε με την εύλογία της άνθρωπίσας και πού ή ίδια θά φέρη έπειτα από λίγον καιρού στό φάσ της ήμερας! Η χαρά αυτής της μπέτρας πούσ μεριένια νέαντες ήταν αύτη της περιγρώψη;

Και πόσο πικρό, πόσο δύνηρον νοιάθει τό ίδιο Ικέπτημα μέσα στά σπλαγχνά της μιά άλλη νέα γυναίκα, όταν αύτο που έρωτας γένησε μεσά της δέν τό εύλόγησε προτήρεα ή έκλησα και δεν τέ δέχεται ώς νόμιμο ό κόδιμος! Τόν πού της άσωρης μπέτρας για τό νόθο που θά φέρη στό φάσ, ποιδέ πάλι μπορεί νά περιγραφή!

Τέτοια ήταν ή άδυνη που δοκίμασε ή Μαργαρίτα, σταν για πρώτη φορά, ήταν πώρη, ένων μεσά της νά σκιρτά δι καρπός τοῦ έρωτά της...

Στήν άκρη της πόλεως, πρός τά παλιά διχωράματα, τό μέρος ήταν έρημικό καί μόνο μερικές εὐλαβητικές γυναίκες πήγαιναν κάποτε ώς έξει.

Στό κοιλωμά του τείχους, ένα σγαλαμα της θιλιμένιας Παναγίας καλούσε έκει τούς λυπημένους, γιά νά τούς χαρίση την παρηγορία.

“Έκεινο τό πρώι, έμπρός στην θιλιμένη Παναγία, είχε πάρει νά γονατίση μιά νέα, θιλιμένη κι αύτή. Στήν άγκαλιά της θαυτόδοσε δροσερά λουλούδια, τά ποσιά άρσησε με εδάφεια στά πόδια της Παρένου. Ήταν ή Μαργαρίτα,

Γονάτισε και δρύσις νά λέγη τόν πόνο της ο’ έκεινην που πόνεσε τόσο πολύ:

“Αχ! Γείρε, έλεγε, τό πρώστου Σου εντόπιαγγινά, στη συμφρού μου, θιλιμένη μου Παρέννα.

Άλλε την καρδιά ραγισμένη, φαμάκια ποτισμένη, βλέπεις τόν στοιχομένην Γινό σου.

»Πρός τόν Πατέρα στρέψεις κι άνωτενάζεις γιά τόν πόνο Τού και γιά τόν πάνο τό δικό Σου...

»Πιούς άλλος από Σένα θά νοιση πώς ο πόνος σπαράζει τό κορμό μου; Έπεινο πού ή καρδιά μου ή δύντσηγι φοβάται και τρέμει, ένω

—Αλλά! Αλλά... Κλάρα, ένω είσαι;

Θεέ! ήταν ή φονή τοῦ Σερφι;

—Ηδελά νά σου μαλήσω...σαν φίλος! Συνέχισε ή φωνή “Ακούσε, Κλάρα. Είχα πάντα την καύτηση ίδεν γιά σένα κι’ απόνε, πού σε είδα νά χορεύεις στην άγκαλιά ένδες ζωγρόλο, μού ίσενταν ίσιστασε...” Ακούσ, Κλάρα... Όωφ! Δέν μπορώ νά μαλήσω δελένευ στό τηλέφωνο! Μού έπιτρέπεις νά έλθω στό ξενοδοχείο σου, νά διατήσουμε μαζί;

—Νά δεινήσουμε μαζί! Μά..., Σερφ, τραύλισε ή Κλάρα, δέν... δέν σε περιμένειν κανένας άλλος;

—Όμι! άπαντης έκεινος λίγο άπότομα. Είμαι ελεύθερος. Υπήρξα ένας ήλιθιος, Κλάρα! Τό άναγνωρίζω... Θέλεις νά έλθω;

—Είλα! φώναξε ή Κλάρα, ένω ή καρδιά της χτυπώστε σ’ έναν τρελλό ουδιμό.

‘Αλλά, άς δτον νά φτάσει ή Σερφ, ή Κλάρα είχε έσοχεις τό γόδαμα που τού έγραψε. Κατόπιν σήρει ένα τραπεζογραμματίο πεντακοσίου φράγκων καὶ με μιά μικρή σημειώση ειδοποιούσε τό Ρόνιν πώς κάποια έτενησαν ιπτώσεις την άνγκαλιές νά φύγη άμεσως και δέν ήξερε πότε θα έπιστρεψέν. “Έβλεψε τό φάκελλο, φώναξε τόν ιητρόπτη και τού έδωσε τό γόδαμα γιά νά τό ταχυδρόμωση.

Εκανονισμένη, πού είχε ξοφλήσει τό χρέος της άπεναντι στό Ρόνιν, ή κ. Σέρισφρος Μπράουν περίμενε τόν άνθρωπο της...

(‘Ο άνθρωπος πού πεύλησε στόν Διάβολο την ψυχή του)

το ξέρεις, Έστι και μόνη. “Ότον κι’ άν πω, ποσο πονι! Αχ! Μόλις μείνω μόνη, κιλαίνω και κιλαίνω, λύνων μέσο ή καρδιά μου.

»Τις γλάστρες, στά παραθύρω μου, τις έβρεξι με τό δάκρυνα μων την αγνή, που έκανα γιά Σέ αντά τό λουλούδια.

»Δός μου βοήθεια, σώσε με απ’ τη ντροπή και τό θάνατο. “Αχ! Γείρε τό πόσοστο Σου εντόπιαγγινά στή συμφρού μου, ω πολύτιμωφαλένη μου Παθενά!...

»Ότους απότελεις τήν προσευχή της, ή Μαργαρίτα φιλησε με υπάλληλεια τά πόδια τής Παναγίας και σηκώθηκε. Μερικές γυναίκες ήσαν έκει παραπέρα, στις οπάλες του μικρού παρεκκλησίου. “Η νέα τόν έρριξε μιά θωλή, άφρομην μαστιά και έκινησε γιά τό σπίτι της. Τόν προσεξε, δη, ή γυναίκες αύτες έκανε για την προσευχή της...

Βάδισε γηγερά, ω σκυμνιένο και θαρρώνει το κεφάλι της. Σέ λιγό, περνώντας από τό σπίτι της Μάρθας και μπήκε στόν κήπο της. “Εξαφνα, έθυγαλε μιά μικρή κραυγή, που ήταν μαζύ κραυγή για τό Φάσουστ ήταν έκει!

Σήκε άρκετες μερες νά τόν δη. “Ενοιώθη παρηγορία θόσο αύτός ήταν κοντά της. Μά έδω και μερικές μέρες τόν είχε χάσει απότομα και δέν ήξερε ποιός λόγος τόν είχε άναγκασθεί νά φύνη έξαφνα από κοντά της. Τώρα πού τόν ξανάθλεπε, αισθάνθηκε ότι έτσι σαμαρώνει μεσά τόν χάρα.

—Αγαπημένη μου! Ο φάσουστ ήταν έκει!

—Ο Φάσουστ τή φίλησε και με ωραία λόγια, που ήταν γεμάτης έπιδειξης, άρχισε νά τήν παρηγορή.

Πού ήσουν, πού ήσουν τόσες μέρες, χρυσέ μου;

Πού ήσουν; Μά για τό καλό της είχε λεψει όλο αυτό τό διάστημα. Είχε τάξει εις μια μακρινή πολύτεια. Βρισκόταν έκει ένας φημισμένος τεγνήτης τού χρυσαφιώδου, και πήγε νά τού παραγγελεί τά ποιό ωμωρικά πραμάτα γιά χάρι της, γιατί νά τέ φορέση τή μέρα τού γάμου τους, που δέν τόν πειδί μακρύδα...

Τή μέρα τού γάμου τους Την Μαργαρίτα σήκωσε έπιστρω τόν τά ωραία κλαμμένα μάτια της, στά δόπια έδωμε τώρα ή χάρα, ή έλπιδα.

Και τάξει την έκανε εύηκολούδια νά τής μιλά μιέ τά ωραίωτερα λόγια, που έχουσαν παρηγορία στήν ποιενόν ψυχή της.

Νά, απόψε κίλων ήθελε νά τήν ξαναδή. Τά φιλιά τους και τά χάδια του θά την έχασε πρωταρχικά, διότι τα διάκινα της χάδια και τά φιλιά θά έκαναν κι’ αυτόν εύτυχισμον. Τήν έπομπέν, θά ξανάφευγε πάλι. Μά δέν θάργοδευσε πελύ, άφου σε όχη μέρες θά γινόταν δύο γάμος τους. Θά πήγανε νά πάρη τά ωραία στολίδια που τής είχε παραγγελεί. Και θα ήσαν τέτοια τά υωνικά της στολίδια, που δύναταν είχε παραγγελεί.

Τή τη μεθοδον... Θά τήν έκανε εύτυχισμένη με τά φιλιά του...

Θά τή πρώτη θραδεια, θά την έσφιγγε-και πάλι στήν άγκαλιά του...

Θά τή μεθοδον... Θά την έκανε εύτυχισμένη με τά φιλιά του...

—Ο σκέψεις αύτες τήν έκιναν ν’ άνατριχιάζη από έρωτα και πάθος...

Μά έκαφεις έφερε τό χέρι της στό μετώπο της και είπε ολογραμμένη:

—Ξέρεις δύμας, άγαπημένε μου, από τή θλιψι μου, μέσα στή δυστυχία μου που είχε μείνει μονάχη, πέταξα στή φωτιά τό ποτάκιαλο...

—Ο Φάσουστ έθυγαλε από την τόπει του ένα δόλλο φιασλέδιο, που πριν. από λίγη μάλις ώρα τού είχε δώσει δ. Μεφιστοφέλης.

—Ο Διάβολος τό πρόπλεθε δόλλα... Τίποτε δέ τού έξεφευγε...

—Η Μαργαρίτα τό πήρε. “Εδωσε θιαστικά τά χειλή της στόν άγαπημένη της Σερφ. Έφυγε τρέχησε γιά τό σπίτι της. “Ωστε, δέν μπορείς νά φτάσει ή Σερφ, τραύλισε ή Κλάρα, δέν...

—Ξέρεις δύμας, άγαπημένε μου, από τή θλιψι μου, μέσα στή δυστυχία μου που είχε μείνει μονάχη, πέταξα στή φωτιά τό ποτάκιαλο...

—Ο Φάσουστ έθυγαλε από την τόπει του ένα δόλλο φιασλέδιο, που πριν. από λίγη μάλις ώρα τού είχε δώσει δ. Μεφιστοφέλης.

—Και κανένα προσάσθημα δέν σκοτεινίαζε τήν άθωα ψυχή της νεαρής κόρης, γιά δι τομερό δήταν γραφτό νά συμβητή έκεινη, τή μοιραία νύχτα...

Πόσο γελιόταν δη μυστηχισμένη...

Πόσος στριβά θά πλήρωνε τήν εύτυχια της...

Μέ πόσες συμφρέρες, μέ πόσους έξευτελισμούς...

—Ω! δη ήξερε...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: ‘Η συνέχεια.